υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, καὶ θεὸς τοῦ πολέμου καὶ τῶν σφαγῶν, παρίσταται ὑπὸ τοῦ Ὁμ. ὡς γιγαντώδης πολεμιστής, παρὰ δὲ τοῖς Τραγ. ὡς θεὸς τῆς καταστροφῆς, ἐν γένει, ὁ αἴτιος τοῦ λοιμοῦ, Σοφ.Ο. Τ.190, κτλ.· οὕτως, ἐς Οἰδίπου παῖδε ..Ἄρης κατέσκηψ' Ἀριστοφ.Ἀποσπ. 471· παρὰ κωμ., Ἄρεως νεοττὸς Ὄρν. 385.

2) ὁ πλανήτης Ἄρης Ἀριστ. Οὐρ. 2.12, 3. **II.** παρὰ ποιηταῖς ὡς προσηγορικόν, πόλεμος, μάχη, διαφωνία, ἔρις, σφαγή, φόνος, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα, ἵνα συνάψωμεν μάχην, Ἰλ. Β. 381· Ἄρη μίξουσιν Σοφ. Ο. Κ. 1046· χρονίῳ σὺν Ἄρει Πινδ. Π. 11. 55· Ἄρης ἐμφύλιος, Ἄρης τιτάσσας Αἰσχύλ. Εὐμ. 863, 355· θηλυκτόνῳ Ἄρει δαμέντων Αἰσχύλ. Ἱκ. 861· ναύφρακτος Ἄρης ὁ αὐτ. Πέρσ. 961· λιθόλευστον Ἄρη, θάνατον διὰ λιθοβολίας, (πρβλ. τὴν λέξιν **δημόλευστος**), Σοφ. Αἴ. 254· ἔνθα μάλιστα γίγνετ' Ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι, ἐπὶ θανατηφόρου τραύματος, Ἰλ. Ν. 569. **2)** φιλοπόλεμον μένος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 78, Εὐρ. Φοίν. 134· κἀν γυναιξὶν ..Ἄρης ἔνεστιν Σοφ. Ἠλ. 1242, πρβλ. Ἀντ. 952· μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζειν Ἄρη Αἰσχύλ. Ἀγ. 48· βλέπειν γὰρ ἀντίκρυς δόξεις μ' Ἄρη Ἀριστοφ. Ἰλ. 328· Ἄρη βλέπων Τιμοκλῆς ἐν «Ἥρωσιν» 1, 7. **3)** σίδηρος, Ἀνθ. Π. 7. 531, πρβλ. Ἡλούτ. 2. 23C. (Ἴσ ✓ΑΡ φαίνεται ὡσαύτως ἐν τοῖς **ἀρι-**, **ἀρετή**, **ἀρείων**, **ἄριστος**, καθ' ὅσον ἡ πρώτη ἰδέα τοῦ ἀγαθοῦ ἢ τῆς ἀρετῆς (vir-tus) ἦτο ἐν τῇ ἀνδρείᾳ, ἐν τῇ ἐν πολέμῳ γενναιότητι, ἴδε ***ἄρω**. Ὁ M. Müller, Sc. of L. 2. σ. 233, νομίζει πιθανὸν ὅτι τὰ ὀνόματα Ἄρης καὶ Mars εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτό, καὶ ἀναφέρει αὐτὰ εἰς τὴν Σανσκρ. ✓MAR (φοβῶ).) [**α** παρ' Ὁμ., ἀλλὰ τὸ **α** τῆς κλητ. δυνατὸν νὰ εἶναι μακρὸν ἐν ὄρσει, π. χ. Ἄρες, Ἄρες βροτολοιγὲ Ἰλ. Ε. 31, καὶ ἡ γεν. **Ἄρης** ἔχει **ᾱ** ἐν Ἰλ. Β. 767, πρβλ. Καλλ. εἰς Δία 77, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 991., Γ.183: — παρὰ Τραγ. κανονικῶς **ᾱ**, ἀλλ' ὁ Αἰσχύλ. μεταχειρίζεται **ᾱ** ἔτι καὶ ἐν τοῖς διαλόγοις, ὡς ἐν Ἑπτ. ἐπὶ Θήβ. 244, 469· καὶ Σοφ. ἐν λυρικοῖς χωρίοις ὡς ἐν Αἴ. 252, 614, καὶ ἐν Ἀντ. 139].

ἀρήτειρα [ᾰρ], ἡ, θηλ. τοῦ ἑπομ. Καλλ. εἰς Δήμ. 43, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 312, κτλ.

ἀρητεύω, εἶμαι ἀρητήρ, ἱερεύς, κατὰ τὸν Le Bass, ἀρήτευε Λέων [β]ωλᾶς σωτέρας SGDI 3237, ἀρήτευε δαμιοργῶν Δελφίων Τ[ι]μοκρίτου Δαιφοντεὺς 3315, κατὰ τὴν Helen M. Searles ἴσως σημαίνει ἀγορεύω, δημηγορῶ (Studies in Class. Philol.)· ἀλλ' ὁ Τσούντας ἐν Ἐφημ.Ἀρχ.1887, 15.7 σχετίζει τὴν λέξιν πρὸς τὸ **ἀριστεύω**.

ἀρητήρ [ᾰ], **ἥρος**, ὁ (ἀράομαι) ὁ εὐχόμενος, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἱερεὺς** (Ἀριστ. Ποιητ. 21.17), Ἰλ. Α. 11., Ε. 78, κ. ἀλλ, ὡσαύτως ἐν ἐμμέτρ. ἐπιγρ., Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 800, 827, 873· πληθ., 406. 10.

ἀρητήριον [ᾰ], τό, τόπος προσευχῆς, εὐκτήριον, Πλουτ. Θησ. 35.

ἀρητός, ή, όν, Ἴων. ἀντὶ **ἀρᾱτός**: **Ἀρήτη**, ἡ, ὄν. κύρ., Ὀδ. Η. 54, κτλ.

ἀρητυμένος, ἐσφαλμένη γραφ. ἀντὶ **ἀρυτημένος**: ἴδε **ἀρύτω**.

ἄρδεν, Ἰλ., ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀραρίσκω**.

ἀρδμέω: μέλλ. **-ήσω**. ἀμετάβ., συναρμόζω, συνδέω, ἠδ' αὖτ' ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀρθμήσαντε, «τῷ ὅτι δὲ διεχωρίσθησαν ἐν φιλίᾳ ἁρμοσθέντες καὶ συμβιβασθέντες» (μετάφρ. Θ. Γαζῆ)· «εἰς ἁρθμόν, ἤγουν ἁρμονίαν φιλικὴν ἐθθόντες ἀλλήλοις» (Εὐστ.) Ἰλ. Η. 302· ὁ Ἀπολλ. Ῥόδ. ἔχει ἀρθμηθέντες ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Α. 1344.

ἄρθμιος, α, ον, ἡνωμένος, οἱ δ' ἡμῖν ἄρθμιοι ἦσαν, φίλοι πρὸς ἡμᾶς, σύμμαχοι ἡμῶν, Ὀδ. Π. 427· οὕτω παρ' Ἡροδ. 7.101, κ. ἀλλ.· ἄρθμιος ἠδὲ φίλος Θέογν. 1312· **ἄρθμισ**, τά, εἰρηνικαὶ σχέσεις, φιλία, τέως μὲν δή σφι ἦν ἄρθμια ἐς ἀλλήλους, ἐκ τούτου δὲ πόλεμος Ἡρόδ. 6. 83.

ἀρθμός, ὁ, (***ἄρω**) δεσμός, σύνδεσμος, συμμαχία, φιλία, ἀρθμῷ καὶ φιλότητι Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 524, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 191, Καλλ. Ἀποσπ. 199.

ἀρθρ-έμβολα, τά, (ἐμβάλλω) χειρουργικὰ ἐργαλεῖα χρήσιμα διὰ τὰς ἐξαρθρώσεις, Γαλην. τ. 14, σ. 781. 5· ἀλλὰ κεῖται ὡσαύτως καὶ ἐπὶ στρεβλωτικῶν βασανιστηρίων ὀργάνων, Ἰωσήπ. Μακκ. 8. 12.

ἀρθρεμβολέω, τοποθετῶ ἄρθρα τοῦ σώματος ἐξηρθρωμένα, Math. Vett. σ. 10.

ἀρθρεμβόλησις, εως, ἡ, ἡ ἐμβολή, τοποθέτησις ἄρθρου, Ἀπολλ. Κιτ. σ. 2· ὡσαύτως **-βολία**, ἡ, Ὀρειβάσ. 138 Mai.

ἀρθρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἄρθρου**, Μ. Ἀντων, 4. 3.

ἀρθρικός, ή, όν, (ἄρθρον Ι.) ὁ ἀφορῶν τὰ ἄρθρα, ἴδε Γαλην. Λεξ. 442, πτθ. σφάλμα ἀντὶ **ἀρθριτικός**. **II.** (**ἄρθρον** ΙΙ.) ἀνήκων εἰς τὸ ἄρθρον, ὅρος γραμμ., Ἀπολλών. περὶ Συντάξ. σ. 6. κτλ.

ἀρθρῖτικός, ή, όν, (ἄρθρον) ὁ περὶ τῶν ἄρθρων τοῦ σώματος, κατὰ τὸν νόμον τὸν ἀρθριτικὸν Ἱππ. π. Ἄρθρ. 794.

II. ὁ πάσχων ἐξ ἀρθρίτιδος, Ἱππ. 1179, Δαμόξενος ἐν «Συντρόφοις» 1.32, Κικ. Epist. ad Fam.9. 23:—τὰ **ἀρθριτικὰ** Ἱππ. Ἀφ.1258.

ἀρθρῖτις, ιδος, ἡ, ὡσεὶ θηλ. τοῦ **ἀρθρίτης**, ὅπερ δὲν ἀπαντᾷ, ἡ τῶν ἄρθρων φλεγμονή, ἡ γνωστὴ νόσος τῶν ἄρθρων, ἀρθρῖτις φλεγμονὴ συνισταμένη περὶ τοῖς ἄρθροις ἐμμονος, πόνον ἰσχυρὸν ἐπιφέρουσα πασχόντων τῶν νεύρων Ὄροι Ἰατρ. σ. 398. 52· ἀρθρῖτις νοῦσος ὅταν ἔχῃ, λαμβάνει πῦο καὶ ὀδύνη τὰ ἄρθρα τοῦ σώματος, λαμβάνει δὲ καὶ ὀξέη, καὶ ἐς ἄλλοτε ἄλλο τῶν ἄρθρων ὀξύτεραί τε καὶ μαλακώτεραι καταστηρίζουσιν αἱ ὀδύναι Ἱππ. 524. 20, Ἀφορ. 1247.

ἀρθρο-κηδής, ές, ὁ τὰ ἄρθρα τοῦ σώματος λυμαινόμενος, ἀρθροκηδέσιν πόνοις Λουκ. Τραγῳδοποδάγρα 15.

ἄρθρον, τὸ (***ἄρω**, ὃ ἴδε), ἄρθρον ἢ μέλος τοῦ σώματος, Ἱππ. Ἀφ. 1248, κ. ἄλλ.· ἅπαν κατ' ἄρθρον Σοφ. Τρ. 769· χρῶτ' (κατὰ διόρθ. Ἑρμάννου ἀντὶ **κρᾶτ'**) ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τέμω χερί ὁ αὐτ. Φ. 1208: ἰδίως τὰ ὀστᾶ τῆς κατὰ τὰ σφυρὰ ἀρθρώσεως, ἐν οἷς προσαρμόζεται ὁ ἀστράγαλος· ὁ ἀστράγαλος ἐξεχώρησε ἐκ τῶν ἄρθρων Ἡρόδ. 3. 129· ἀλλὰ παρ' Ἱππ. ἡ περιφερὴς κεφαλὴ τοῦ ὀστοῦ ἡ προσαρμοζομένη εἰς τὴν κοτύλην, «Ἱπποκράτης θάτερου τῶν συνταττομένων ὀστῶν τὸ πέρας ἄρθρον ὀνομάζει πολλάκις, οὐ μὴν ὁπότερόν γε ἔτυχεν, ἀλλὰ τὸ περιφερές τε καὶ τῇ κοιλότητι τοῦ πλησιάζοντος ἐπιδεδηκός» Γλωσσ. Γαλην. π. ὀστ., ὁ αὐτ. εἰς Ἱππ. π. Ἀγμ. 761Η: οὕτω, μάψας ποδὸς νιν, ἄρθρον ἢ λυγίζεται Σοφ. Τρ. 776, πρβλ. Φ. 1201. **2)** κατὰ πληθ. συνημμένον ἄλλῃ τινὶ λέξει, ἄρθρα ποδοῖν, τὰ σφυρά, Σοφ. Ο. Τ. 718, πρβλ. 1032, Τρ. 776· ἄρθρων ἤλυσις, τὰ σκέλη, αἱ κνῆμαι, Εὐρ.Ἐκ. 67· ἄρθρα τῶν κύκλων, οἱ ὀφθαλμοί, Σοφ. Ο. Τ.1270. ἄρθρα στόματος, τὸ στόμα, Εὐρ. Κύκλ. 625· οὐδέ τι ἄρ. τῆς φωνῆς, οὐδὲν τῶν ὀργάνων τῆς φωνῆς, Ἀριστ. Ἴστ. Ζ. 4. 9, 8, πρβλ. 18· τὰ ἄρθρα μόνον, τὰ γεννητικὰ μόρια, Ἡρόδ. 3. 87, 103., 4. 2, Ἀριστ. Ἴστ. Ζ. 5. 5, 12, κ. ἀλλ.· μετφ., ἄρθρα τῶν φρενῶν Ἐπίχ. 119 Ahr. **II.** τὸ ἄρθρον ἐν τῇ γραμματικῇ, Ἀριστ. Ποιητ. 21. 7, Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 26. 4, Διον. Ἀλ. περὶ Θουκ. 37, κ. ἀλλ.

ἀρθρο-πέδη, ἡ, πέδη, δεσμὸς τῶν ἄρθρων, Ἀνθ. Π. 6. 297.

ἀρθρο-τομέω (τέμνω), ἀποκόπτω, ἀρθροτομεῖ τῶν μελῶν τούτων τὰ πρακτικώτερα Θεοφ. Σιμ. 4.112Α.

ἀρθρόω (ἄρθρον), στερεώνω δι' ἁρμοῦ: — Παθ., προσαρμόζομαι, θώρακα δ' ἅπας ἐμπεροναται, κνημὶς δὲ περὶ σφυρὸν ἀρθροῦται Ἑρμιππος ἐν «Μοίραις» 2, 3· σώματα ἠρθρωμένα, καλῶς συνηρθρωμένα, Ἱππ. π. Ἀέρ. 292. **II.** κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ λέξεων, προφέρω καθαρῶς καὶ διακεκριμένως, γλῶσσα ἀρθροῖ τὴν φωνήν, παράγει ἐνάρθρους ἤχους (ὡς ὁ Λουκρέτ. 4. 549, [voces] articulat lingua), Ξεν.Ἀπομν.1. 4,12· ἀλλ' ἀρθροῦν γλῶσσην καὶ νόον, ἐντείνω, ἐνισχύω τὴν γλῶσσαν καὶ τὸν νοῦν, Θέογν.758.

ἀρθρώδης, ες, (εἶδος) ἰσχυρός, νευρώδης, περὶ κυνῶν, ἐχούσας τὰς κεφαλὰς ἐλαφράς, σιμάς, ἀρθρώδεις Ξεν. Κυν. 4.1, Ἀριστ. Φυσιογν. 5. 8. **2)** ἔναρθρος, ἀντιθ. τῷ ἄναρθρος, ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Μορ. 3. 4, 26.—Ἐπίρρ. **-δῶς** Γαλην.

ἀρθρωδία, ἡ, ἰδιαίτερον εἶδος ἀρθρώσεως, καθ' ἣν αἱ ἐπιφάνειαι εἶναι μόνον ὀλίγον κυρταὶ καὶ κοῖλαι, Γαλην. 2.736.

ἄρθρωσις, εως, ἡ, σύνδεσις, συνάρθρωσις, Φίλων 2. 408, διάκρισις τῶν ἄρθρων, Στράβ. σ. 88.

ἀρῖ- [ᾰ], ἀχώριστ. προθεματ. μόρ. ὡς τὸ **ἐρι-**, ἐνισχύον τὴν ἰδέαν ἣν ἐκφράζει τὸ μετ' αὐτοῦ συντιθέμενον: τῆς αὐτῆς ῥίζης μετὰ τῶν λέξεων **ἀρείων**, **ἄριστος**, ἴδε Βουτμ. Λεξίλ. ἐν λ. **ἔκηλος** 9: κατὰ τὸ πλεῖστον παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις Ἐπ. καὶ Λυρικ (ἴδε ἐν λ. ***ἄρω**). **II.** ἴδε ἐν λ. **Ἀριμασποί**.

ἀρία, ἡ, εἶδος δρυός, = **φελλόδρυς**, κοινῶς «ἀριά», Θεοφρ.Ἱστ. Φ. 3.16. 3.

Ἀρία, ἡ, «Περσικὴ χώρα, ὡς Ἑλλάνικος· τὸ ἐθνικὸν Ἄριος, ὡς αὐτός φησι, καὶ Ἀρίευς» Στέφ. Βυζ. ἐν λέξ. **Ἄριος**.

ἀρίγνως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ διακεκριμένος, ἐπιφανής, Ἐνδαῖδος ἀρίγνωτες υἱοὶ Πινδ. Ν. 5. 21· πρβλ. Λοβ. Παραλειπ. 181.

ἀρί-γνωτος [ᾰ], **η, ον,** Ὀδ. Ζ.108, ὡσαύτως, **ος, ον,** Ἰλ. Ο. 490: εὐδιάγνωστος, ἀρίγνωτοι δὲ θεοί περ Ἰλ. Ν.72, πρβλ. Ο. 490· δώματα Ὀδ. Ζ. 300· ῥεῖά τ' ἀριγνώτη πέλεται αὐτόθι 108. **2)** λίαν γνωστός, πεφημισμένος, Ὁμ.: ὡσαύτως ἐπὶ κακῆς σημασίας, = τῷ Λατ. nimium notus, ὦ ἀρίγνωτε συβῶτα, «τουτέστιν ὦ ἄγαν γνώριμε ἐπὶ ἀχρείᾳ τέχνῃ» (Εὐστ.), Ὀδ. Ρ. 375 (ἔνθα πρέπει νὰ προφέρηται ὦ 'ρίγνωτε)· «Ἀττικὴ δὲ συναλοιφὴ τὸ ὦ 'ρίγνωτε, ὁμοία τῷ ὦ 'γαθέ», Εὐστ.

ἀ-ρῖγος, ον, μὴ αἰσθανόμενος ῥῖγος, ψῦχος, Ἀριστ.Προβλ.31.22.

ἀρίγων, ωνος, ὁ, «εἶδος δόρατος», Θεογνώστου Κανόνες 31,15, Χοιροβ. τ.1, σ.74, 35.

ἀρι-δάκρυος, ον, = τῷ ἑπομ., διὰ τί οἱ μεθύοντες ἀριδάκρυοι μᾶλλον; Ἀριστ. Προβλ. 3. 24.

ἀρί-δακρῦς, υ, γεν. **υος,** ὁ πολύδακρυς, γόος Αἰσχύλ. Πέρσ. 947· ἐπὶ προσ., Ἀριστ.Ἴστ. Ζ. 9.1.1, πρβλ. 30.1,7· παροιμ., ἀριδάκρυες ἀνέρες ἐσθλοὶ Σχόλ. Ἐν. εἰς Ἰλ. Α. 349.

ἀρι-δάκρυτος, ον, ὁ λίαν θρηνηθείς, «ἀριδάκρυτον· πολυδάκρυτον» Ἡσύχ.

ἀρί-δᾶλος, ον, Δωρ. ἀντὶ **ἀρίδηλος**, Σίμων.

ἀριδείκετος, ον, (δείκνυμι) ὁ πολὺ δεικνυόμενος, ὅθεν ὡς τὸ Λατ. digito monstratus, ἐπιφανής, περίφημος, ὁ Ὁμ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὡς ὑπερθετ. μετὰ γεν., ἀριδείκετος